

JOHTAJA

WSOY

Johanna
Elomaa

JA

MEEDIO

TIINA LINDFORSIN TARINA

JOHANNA ELOMAA

JOHTAJA
JA
MEEDIO

TIINA LINDFORSIN TARINA

WSOY
HELSINKI

On kaksi tapaa elää: joko niin, että mikään ei ole
ihmeellistä, tai niin, että kaikki on ihmeellistä.

– ALBERT EINSTEIN (1879–1955)

Ensimmäinen painos
© Tekijät ja WSOY 2026
Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Kannen kuva Vuokko Salo
Kannen suunnittelu Piia Aho

ISBN 978-951-0-52521-0

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

*Tämä kirja on omistettu sinulle.
Toivon sen tuovan rohkeutta, vapautta ja
varmuutta olla oma, erityinen itsesi.*

– TIINA LINDFORS

SISÄLLYS

VALOPALLOJA	9
ALKUTAIPALEELLA	15
GUATEMALA JÄTTÄÄ JÄLJEN	22
ENSIKOHTAAMINEN SELVÄNÄKIJÄN KANSSA	28
MEEDIO JA MAISTERI	35
KOHTI KOVAA LIKEMAAILMAA	40
SPIRITUALISMIN JUURILLA	45
MATKALLA MEEDIOKSI	50
ENSIVIERAS HENKIMAAILMASTA	56
HARJOITUS TEKEE MESTARIN	60
INTUITIO – HERKKYYDEN ENSIMMÄINEN TASO	67
PSYYKKINEN LUENTA – HERKKYYDEN TOINEN TASO	74
MEDIAALINEN LUENTA – HERKKYYDEN KOLMAS TASO	86
MEEDIONA YLEISÖN EDESSÄ	92
OPETTAJIA (ELÄVIÄ JA KUOLLEITA)	100
ENSIASKELEITA MEEDIONA	106
KAHDEN MAAILMANI SAMANKALTAISUUS	113
NEROKAS HENKIMAAILMA	118
KESKUSTELUJA HENKIEN KANSSA	127
TARJOLLA TODISTUSVOIMAA	134
TUTKIMATTOMASTI TOTTA	144

HEITTÄYTYMINEN - CASE SERFINO	151
AIKA PELASTAA PERHE	162
TUNNEVOIMAN NOUSU	167
TUNNEVOIMAN POTENTIAALI	177
MOTIVAATIO - MIKSI TEEN MITÄ TEEN?	185
RAHAT JA HENGET ERILLÄÄN	190
ELÄMÄNI RAKKAUS	197
ITSETUNTEMUS - KOHTI OMANNÄKÖISTÄ ELÄMÄÄ	202
MEEDIO ASTUU KAAPISTA	211
OMA VOIMA JA VAHVUUDET	219
KAIKEN TAKANA ON RAKKAUS	225
KEHON JA MIELEN TASAPAINO	233
PSYYKE KUNTOON	239
KUOLEMASTA	244
LÄHEISENI HENKIMAAILMASSA	249
ASIOITA, JOITA TIEDÄN JA JOITA EN TIEDÄ HENKIMAAILMASTA	254
OMAN ENERGIAN JOHTAMINEN	259
TOISEN ENERGIAN YMMÄRTÄMINEN	268
MIELIKUVAN VOIMA JA MIELIKUVAHARJOITTELU	274
SURMATUN NAISEN VIESTI	281
KOHTI TULEVAISUUTTA	287
KIITOKSET	294
TUTKIMUKSIA	297
LISÄTIETOA	298
KIRJALLISUUTTA	299

VALOPALLOJA

Naisella on yllään viininpunainen villatakki ja hiuksissaan helmikirjailtu solki. Hän istuu jykevän kirjoituspöydän ääreltä ja sulkee huolellisesti kirjekuorta, jossa on kielon kuvia ja painavaa asiaa. Ikkunan takana aava peltomaisema. Vilja lainehtii kuin kullan kastama meri. Keskellä peltoa vinossa talo. Aitta, hylätty vanha mökki. Sinapinkeltainen. Talon nurkalla maalista lohkeilleet kottikärryt.

Nainen painaa kirjekuoren rintaansa vasten. Ulkoa kantautuu koirien haukku.

En tiedä missä nainen tarkalleen on tai missä hän on vuotensa viettänyt. Eikä se minulle kuulukaan. Minä saan tietää ainoastaan asioita, joita hän tahtoo kanssani jakaa.

Kristiina.

Hän esittelee itsensä ja osoittaa seinällä roikkuvan kartan pistettä. Jonnekin länsirannikolle se vie.

Keuhkoissani on painon tunne, enkä saa kunnolla happea. Nostan käden kurkulleni. Kaikkialla on äkkiä pimeää. Suussa maistuu suolavesi ja nenää kirvelee. Vesi tempoilee ympärillä ja yö yllä on kuin säkki.

Palelen. Raajat rentoutuvat.

Tiedän sen varmaksi: Kristiina on hukkunut merellä.

Seison meediatilaisuudessa yleisön edessä ja katselen kasvoja. Vedän keuhkot täyteen happea. Tiedän, että joku edessäni istuvista ihmisistä on Kristiinan tytär.

Rajaan kasvot pois yleisön vasemmalta puolelta, sitten osan oikealta, koko takarivin, kunnes jäljelle jäävät keskellä yleisöä olevat kapeat kasvot. Suuret siniset silmät. Muuta en hänestä tiedä eikä minun tarvitsekaan. Meediona olen täällä ainoastaan välittämässä viestiä. Ihmiseltä toiselle.

Kuvailen Kristiinaa ja tämän viimeisiä hetkiä nyt ääneen.

»Tunnistatko sinä hänet?» kysyn kapeakasvoiselta naiselta.

»Äitini.»

»Olet miettinyt kirjeen lähettämistä ja yhteydenottoa pitkään», sanon yleisössä istuvalle naiselle.

»Kirjoitit sen jo kesällä. Helteisenä yönä. Lähetä se. Äitisi sanoo, että sinusta kyllä on siihen. Olet yhtä jääräpäinen kuin hänkin aikoinaan. Mutta kuljet silti isäsi polkua. Mitä tulee siihen kirjeeseen. Se on hyvä tie kulkea.»

Tytär naurahtaa sanoilleni ja näen kyneleet hänen silmissään.

Minä kysyn häneltä tietääkö hän, mitä äitinsä tällä tarkoittaa.

»Saatko tästä kiinni?»

Hän nyökkää.

»Saan kyllä.»

»Ja jatka kirjoittamista, sinun kielesi on kaunis ja kynäsi terävä. Näin äitisi sanoo. Hän nostaa mielikuvassani ilmaan mustekynän. Hänellä oli työpöydällään sellainen, jonka päällä oli valkea sulka, tai höyhen. Eikö vain?»

Tytär nyökkää taas ja pyyhkii silmäkulmansa kämmensyrjällä.

Kristiina on jo haihtumassa, mutta palaa vielä luokseni ja kuiskaa yhden asian. Hän on ilahtunut siitä, että tytär on löytänyt kaulaketjun ja tehnyt siitä omansa.

»Tiedätkö, mitä hän tällä tarkoittaa?» kysyn.

Tytär nostaa kauluksensa alta medaljongin ja avaa sen. Kuvissa olevat lapset ovat nyt hänen, mutta koru on äidiltä peritty.

Kiitän Kristiinaa ja kiitän tyttärtä. Seuraava henkimaailman vieras on tulossa. Erotan jo äärirajat ja hiekkatietä pitkin nilkuttavan nuoren miehen...

Minun tehtäväni on todistaa, ettei kuolemaa ole olemassa. Ei sellaisessa muodossa kuin se meille on opetettu.

Minun tehtäväni on tuoda lohtua, toivoa ja todistusvoimaa. Kertoa, että henkimaailma on totta. Että menehtyneet läheisemme ovat siellä ja edelleen elämässämme läsnä. Jos me niin tahdomme.

Olen toiselta ammatiltani meedio eli pystyn kommunikoimaan edesmenneiden ihmisten kanssa. Uskon korkeimpaan ja siihen, että jokaisessa uskonnossa versoo totuuden siemeniä. En usko ennustuksiin. Uskon vapaaseen tahtoon. Meillä on aina valta muuttaa elämäämme. Vaikkei siltä tuntaisikaan, aina on vaihtoehtoja.

Ja kun lähdemme täältä, matkamme ei pääty siihen. Kuolinhetkellä ainoastaan ihmisen olemus muuttuu. Fyysinen keho murenee, mutta sielu siirtyy eteenpäin. Ihmiset ovat edelleen olemassa, vaikkeivät ruumiiltaan sellaisina kuin tässä näkyvässä maailmassa. Aikanaan me tapamme toisemme henkimaailmassa. Se ei ole minulle uskon asia vaan puhdas tieto. Faktaa kuin kengännumeroni tai syntymäaikani. Yhtä

totta kuin auringonnousu idästä. Ja arkista kuin aamupuuro lautasella.

Minulle henkimaailman ihmisten kanssa kommunikoinnissa ei ole mitään kummallista tai pelottavaa. Henget ovat minulle aivan tavallisia ihmisiä. He ovat vain poistuneet maanpäällisestä maailmasta ja minulla on etuoikeus tutustua heihin. Joidenkin kanssa luistaa juttu paremmin. Aivan kuten ihmisten kanssa tässäkin maailmassa. Toisille joudun sanomaan, että selitätkö tarkemmin tai hitaammin, en ymmärrä sinua. Ihan niin kuin joillekin ihmisille tässäkin elämässä.

Tarkoitukseni ei ole vastata kaikkiin kysymyksiin. Minulla ei ole pääsyä kaikkiin vastauksiin. Opettelen jatkuvasti uutta, mutta joitain vastauksia en saa koskaan. En usko, että voin milloinkaan ymmärtää kaikkea olemassa olevaa.

Haluan purkaa myös myyttejä ja uskomuksia henkimaailmaa ja meedioita kohtaan.

En silti väitä, että oma totuuteni olisi ainoa oikea.

Yhtä kaikki, olen siis meedio, mutta olen myös rahoitusmaailman ammattilainen, kokenut varainhoitaja ja yksityispankinjohtaja. Olen nähnyt lähes kolmenkymmenen vuoden aikana kilpailuhenkisen rahoitusmaailman monesta kulmasta. Olen saanut osakseni vastuuta, arvostusta ja arvosteluakin. Olen saavuttanut paljon ja oppinut virheistäni.

Yhdessä liikemaailman kovimmista kehistä häpesin pitkään sitä, että minussa oli toinen, herkempi puoli. Päätin pitää asian pimennossa ja meedioistunnot salassa ja kasvotomina. Miehisessä rahoitusmaailmassa oli muutenkin haasteensa. Lasikattojen rikkominen nuorena meedionaisena ei olisi todennäköisesti onnistunut.

Viime vuosina aloin miettiä häpeääni uudelta kantilta. Pohdin, voisiko kaksi erilaista maailmaa hyötyä toisistaan. Tahdoinko antaa lapsilleni kuvan yhteiskunnasta, jossa ei ole lupa olla sellainen kuin on, ja jossa pitää peittää jotain itseltään, jotta mahtuisi massaan ja muotteihin ja odotuksiin ja yleisesti hyväksytyyn arvomaailmaan? Tulin siihen tulokseen, etten halua antaa lapsilleni tai kenellekään muullekaan maailmasta sellaista mallia. Haluan antaa päinvastaisen mallin. Sellaisen, jossa maailma on hyväksyvä paikka. Jossa voin olla rohkeasti oma itseni ja toteuttaa elämäni sellaisena kuin olen. Jos maailma ei hyväksy minua niin, vika on siinä, ei minussa.

Koen, että aika on kypsä siihen, että asiat ymmärretään laajemmin kuin mitä meille on perinteisesti opetettu. Minusta herkkyyttä ei voi enää erottaa kovaksi mielletystä liikemaailmasta. Toivon, että erilaisuuden hyväksymisestä on tulossa normi, josta ei tarvitse tehdä numeroa. Sen, että voimme olla oma itsemme ja hyväksyä monenlaiset lähtökohdat ja tavat ajatella, tulisi olla itsestään selvää.

Omat vahvuutemme löytämällä löydämme potentiaalimme niin työ- kuin yksityiselämässä. Voimme paremmin. Omilla tunnekokemuksilla, intuitiolla ja energian hallinnalla on valtava merkitys ja niitä pystyy hyödyntämään arjessa ja työelämässä yleiseksi hyväksi.

Tarinani myötä tahdon tuoda ihmisille oivalluksia ajatella laveammin. Haluan tarjota välineitä herkkyyden laajempaan ymmärtämiseen ja kertoa omista kokemuksistani niin henkisesti kentällä kuin liikemaailman kehissä. Haluan kertoa oivalluksista, jotka ovat auttaneet minua toimimaan työelämässäni paremmin ja saavuttamaan elämässäni rauhaa ja pysyvyyttä.

Joku sanoi viisaasti, että kaikki kirjat on tarkoitettu valopalloiksi lukijan käteen. Toivon, että koet tämän kirjan juuri niin, sillä sen sisälle on sytytetty nimenomaan valon, lohdun ja onnellisemman elämän liekkejä.

ALKUTAIPALEELLA

Olen aina tiennyt, että on olemassa jotain meitä ja tätä maanpäällistä elämää laveampaa. Olen aina ajatellut, että elämä jatkuu tavalla tai toisella kuoleman jälkeen. Jo pikkutyöstä saakka minulla on ollut sisäinen tieto ja varmuus, että maailma on paljon hienompi ja monisäikeisempi, kuin mitä me näemme.

Meditointi kuului iltarutiineihini jo alle kouluikäisenä. Se oli minulle luonteva tapa päättää päivä. Vanhempani laittoivat meidät lapset aina aikaisin nukkumaan. Sammutin yövalon kahdeksalta illalla ja istuin risti-istunnassa sängylläni. Pimeässä nostin ikään kuin hupun päästäni, kurotin mieleni ajatusteni yläpuolelle ja siirryin oman voimani ytimeen. Se kävi minulta helposti ja melkoiilla käden käänteessä. Ikään kuin asettaisin kaiken tarpeettoman hattuhyllylle ja sulkisin sitten komeron oven. Sen jälkeen saavutin selkeyden ja herkistyin aistimaan henkimaailmaa. Pystyin mielessäni kysymään asioita ja sain niihin vastauksia. Sama salainen rutiini toistui joka ilta.

Luterilainen uskonto oli perheessämme vahvasti läsnä, eikä iltarukousta jätetty koskaan välistä. Muokkasimme rukousta aina elämäntilanteiden mukaan. Muistan ajanjakson,

kun tuttavaperheemme tytär sairastui vakavasti. Liitimme hänet iltarukouksiimme ja sain vahvoja tunteita rukouksen parantavasta voimasta. Tiesin, että rukouksiamme kuultiin ja koin, että niiden voima oli läsnä paitsi rukouksen aikana, myös sen jälkeen. Olin varma, että rukouksillamme oli vaikutusta myös siihen, että tyttö lopulta parani.

Koulun kynnyksellä muistan miettineeni paljon enkeleitä enkä koskaan epäillyt niiden olemassaoloa. Opettajani ensimmäisellä ja toisella luokalla oli vahvasti uskonnollinen. Hän puhui meille oppilaille enkelikokemuksista ja antoi tilaa ajatukselle, että oli olemassa maailma, jota me emme nähneet.

Toisen luokan aikaan sijoittuu myös syksyinen muistoni, kun kävelin balettitunnilta kotiin. Matkaa oli kilometrin verran ja reitti oli yleensä turvallinen. Kuljin pientaloalueen läpi ja sen jälkeen tiheän metsän viertä kulkevaa polkua, jonka varrella ei ollut valoja. Edempänä näkyi tuhrattu puistonpenkki ja joukko äänekkäitä miehiä, jotka näyttivät ja kuulostivat laitapuolen kulkijoilta. He olivat selvästi humalassa, ja minua pelotti kävellä heidän ohitse. Taivas laski päälle suttuista sadetta ja oli jo pimeää. Muita aikuisia ei näkynyt missään. Tilanne tuntui uhkaavalta. Olin pikkutyttö ja yksin. Viivyttelin, mutta lopulta oli pakko kulkea resuisen miesjoukon ohi. Pyysin mielessäni apua ja suojelusta. Muistelin opettajani tarinoita. Lähestyin puistonpenkin vieressä notkuvaa remuavaa ryhmää ja lopulta kävelin varovaisin askelin heidän ohitse. Lehdet kahisivat jalkojeni alla ja miehet olivat aivan lähellä. Ehkä metrin päässä, mutta minulle tuli olo, että nämä miehet eivät nähneet minua. He katsoivat lävitsemi. Kukaan heistä ei vilkaissutkaan minuun päin.

Evankelis-luterilainen kirkko kulki koko lapsuuteni vahvasti mukani. Heräsin rippipäiväni aamuna kaatosateeseen. Sen ikäisen nuoren naisen ensimmäinen ajatus oli, että valkoinen pitsimekkoni menisi pilalle ja sade lyttäisi kampaukseni, mahtavan otsatukkatöyhtön, joka oli 90-luvun alussa muodissa. Manasin ääneen, että ihanko totta juuri tänään viskoo vettä kaatamalla. Kysymykseni ei ollut suunnattu kenellekään mutta silti kaikille.

Kun lopulta astuimme autosta ja kävelimme hiekkatietä Turun Maarian kirkkoon, sade taukosi, vaikka sää oli edelleen synkkä. Mekkoni ja hiukseni säilyttivät rotinsa. Kengät kopisivat vasten kirkon lattiaa ja äänemme kaikuivat kupolikatosta ja korkeista seinistä. Kävelin kirkon käytävää kohti alttaria ja sen takana olevaa korkeaa ruutuikkunaa. Aurin-gonsäde iski kuin miekka ikkunasta ja valaisi koko edessäni avautuvan käytävän. Pilvet kaikkosivat, ja kun astuimme lopulta kirkosta, taivas oli sininen ja minulle totta. Sain vahvan tunteen siitä, että uskonto oli läsnä ja todellinen.

Äitini oli opettaja ja kannusti meitä lapsia varhaisista vuosisistamme saakka keskusteluun, itsetutkiskeluun ja syvälliseen pohdintaan. Vaikka vanhempani ovat aina olleet minulle hyvin läheisiä ja rakkaita ja kodin ilmapiiri turvallinen, en silti koskaan puhunut enkeleistä, henkimaailmasta tai kokemistani ylemmän tason merkeistä kenellekään. Harmittelin lapsuudessani kyllä itsekseni sitä, että vaikka aistin enkelit ja henkimaailman ympärilläni, en nähnyt mitään konkreettista. Tunsin ympärilläni kyllä energioita ja tiesin varmaksi, etten ollut yksin. Oli olemassa jotain ihmeellisempää kuin kuolemaan päättyvä maallinen elämä. Mutta totta kai olisin tahtonut näkyviä todisteita.

Myöhemmin, kun kävin ensimmäisiä meediokurssejani ja joku kurssilaisista kertoi keskustelleensa koko ikänsä henkien kanssa, tunsin hienoista kateutta. Luulin pitkään, että olin huonompi meedio, koska en ollut nähnyt lapsena henkiä eikä henkioppaillani ole koskaan ollut kasvoja. Taisin pikkutyttönä moneen otteeseen reklamoida henkimaailmaa siitä, miksen kuullut tai nähnyt heitä, kun he kuitenkin olivat siinä. Tunsin vahvasti henkien läsnäolon.

Meediokursseilla oppilaita kehoitetaan aina tutustumaan omiin henkimaailman oppaisiinsa. Nämä voivat olla edesmenneitä ihmisiä tai korkeamman tason henkiolentoja. Sellaisia, jotka eivät ole eläneet sieluina maan päällä. Meillä kaikilla on henkioppaita erilaisiin elämäntilanteisiin, ja heidän apuaan voi pyytää milloin tahansa. Osa omista henkioppaistani auttaa minua yksityiselämän puolella, tietyt korkeamman tason oppaat taas meedion työssäni. En silti edelleenkään tiedä, miltä henkioppaani näyttävät. En osaa piirtää heille fyysistä olemusta. Tiedän vain, että heitä on useampia, he kaikki ovat erilaisia ja kukin toimii siten erilaisissa tilanteissa.

Olen kuullut lukuisia tarinoita, miten henkiopas on rypynen vanha munkki, sulkapäinen intiaani, kalpea nunna tai Australian aboriginaali. Minulle henkiopas on erityinen voima, jonka tunnen vierelläni, kun tarvitsen apua. Se on jotain, jonka kanssa olen oppinut kommunikoidaan ajatuksen tasolla. Henkiopas on paras mahdollinen taho kertomaan minulle, mitä minun tulee tiukassa tilanteessa ottaa kulloinkin huomioon.

Henkioppaiden lisäksi olen saanut meedion työni myötä henkimaailmaan siirtyneistä ihmisistä kourallisen opettajia,

mentoreita, jotka auttavat minua kehittymään ja oivaltamaan uutta työni saralla. Osa heistä on edesmenneitä, arvostettuja meedioita, osa tavallisia, henkimaailmaan siirtyneitä ihmisiä, jotka opettavat minua kommunikoimaan paremmin heidän ja tämän maailman välillä. Toisin kuin henkioppaileni, näille mentoreille osaan piirtää selkeän ulkoisen olemuksen.

Tänä päivänä ajattelen, että oma kehitykseni meediona on mennyt tarkoituksenmukaisesti. Minun on kuulunut kulkea henkilökohtainen polkuni niin, etten nähnyt ja kuullut henkimaailmaa lapsena niin selvästi kuin tänä päivänä. Minusta on myös lohdullista tietää, että ihminen voi löytää sisäiset voimansa ja vahvuutensa myöhemmälläkin iällä. Minä olen saanut elää vahvasti tässä maailmassa. Olen valmistunut valtiotieteiden maisteriksi taloustiede pääaineenani ja luonut uraa rahoitusmaailmassa. Uskon, että minun on ollut tarkoitus yhdistää aikuiselämässä kaksi hyvin erilaista alaa ja tuoda henkisyys ja herkkyys omien kokemuksieni ja oman polkuni kautta rationaalisempaan liikemaailmaan.

Sain myös elää lapsuuteni ja nuoruuteni hyvin tavallista elämää. Seisoin jalat maassa, vaikka samaan aikaan intuitioni oli jo vahva. Luin ihmisiä tarkemmin ja avoimemmin kuin joku toinen. Aistin muiden tunteet ja käytöksen herkästi. Jos joku ajatteli minusta ikävällä tavalla, tiesin sen ilman, että ihmisen täytyi sanoa tai tehdä mitään.

Ehkä juuri siksi koin itseni pitkään ulkopuoliseksi, ja minun oli vaikea löytää elämääni hyviä ystäviä. Peruskoulun viimeisenä kesänä ostin hyvissä ajoin lipun Turun Ruisrockiin, koska tiesin monen koulukaverin suuntaavan festareille. Tapahtuma lähestyi eikä kukaan kutsunut minua seuraansa. Päätin siitä huolimatta matkata Ruissaloon. Hiekka

pölyysi, kun ihmiset tanssivat rannalla ja kulkivat festarikujilla käsikynkkää. Poukkoilin alueella yksikseni ja kadehdin nauravia joukkoja ja rannalla ryhmissä istuvia ihmisiä. Törmäsin päivän aikana koulusta tuttuihin luokkakavereihin ja sepitin aina saman tarinan. Kerroin, että olin kadottanut ystäväni ja olin siitä syystä yksin. Tavallaan se piti paikkansakin, koska ystäviä ei siinä kohdin ollut. Peruskoulussa oli satunnaisia kavereita, muttei koskaan sydänystävää.

Vasta lukiossa tutustuin ihmisiin, joiden kanssa hilauduimme tiiviiksi ryhmäksi. Heidän kanssaan minusta tuntui ensimmäistä kertaa siltä, kuin olisin astunut lämpimään ja sallivaan ystävyys-taloon. Ryhmästämmme tuli rikkumaton ja olemme edelleen tiiviisti läsnä toistemme elämässä. Silti heillekään en kertonut henkimaailman kokemuksistani kuin vasta aikuisena, kolmen lapsen perheenäitinä. Pelkäsin pitkään meedion työni karkottavan ihmiset, joista välitin. Onneksi pelkoni osoittautui vääräksi. Osa ystäväistäni on henkimaailman näkemysteni kanssa samaa mieltä. Osa täysin eri mieltä. Kumpainenkaan asenne ei horjuta ystävyystämme.

Lukion lopulla, kun palasin Yhdysvalloista vaihtopöytävuodeltani, luokkani vaihtui ja tapasin Johannan. Seisoimme koulun vessojen tuhuriintuneen peilin edessä ja vilkuilimme toisiamme peilipinnan kautta. Se oli 90-luvun hiuslakan ja puuterin kulta-aikaa ja Johanna kysyi: »Onks sulla lainata lakkaa?» Tuli vahva tuttuuden tunne. Jätimme tutustumisvaiheen kokonaan välistä ja olimme vessakohtauksen jälkeen joka päivä yhdessä. Me vain liittyäydymme toisiimme, ja kaikki oli sen jälkeen helppoa. Sydämet menivät saman tien yksiin.

Johanna on aina ollut esimerkki siitä, miten kaikkia ihmisiä tulisi kohdella tasavertaisesti ja huomioiden. Eräänä jouluna hän törmäsi kotitalonsa rappukäytävässä kodittoman oloiseen mieheen. Mies seisoi ilmoitustaulun edessä nyssyköiden ja pussukoiden ympäröimänä ja näytti siltä kuin kaipaasi suihkua ja sänkyä. Oli jouluaatto. Johanna kertoi kotona äidilleen, että rappukäytävässä seisoskeli koditon mies. Hän ehdotti, että voisi viedä tälle lämmikkeeksi ja joulumielen kohottamiseksi riisipuuroa. Hän otti lautasen, lappasi sen täyteen puuroa ja kiikutti portaikossa seisovalle miehelle.

»Hyvää joulumieltä! Äitini olisi iloinen, jos jätät lautasen vaikka tähän rappuselle», Johanna selosti miehelle.

Mies kiitti, seurasi Johannaa portaat ylös ja meni viereisestä ovesta sisään. Myöhemmin tämä jätti Johannan kotioven taa lautasen ja joulukortin:

»Hyvää joulua ja kiitos maistuvasta puurosta! Terveisin naapurin vieras.»

Vaikka elämä on vienyt minut ja Johannan eri kaupunkeihin ja yhteydenpito on toisinaan vähäistä, olemme edelleen läheisiä. Lukiossa solmittujen ystävyysuhteideni myötä elämäni tuli aikuisiän kynnyksellä jotain sellaista, mitä en ollut siinä muodossa lapsuudessani kokenut. Uskon, että jotkut ihmiskohtaamiset ovat sielujen tasolla tarkoitettu tapahtumiksi. Toiset ihmiset tuntuvat jo valmiiksi tutuilta.

GUATEMALA JÄTTÄÄ JÄLJEN

Kasvoin viiden sisaruksen parvessa kodissa, joka oli täynnä hälinää ja elämää. Sain harrastaa ja ilmaista itseäni monin eri tavoin. Taide, tanssi ja musiikki kulkivat vahvasti mukanani läpi lapsuuden. Minua kasvatettiin kannustaen. Rohkaistiin olemaan oma itseni ja tekemään ja kokeilemaan. Olin aktiivinen ja sain myös koulussa erilaisia vastuutehtäviä. Olin yhtä innostunut jokaisesta ja hehkutin niitä aina kotona. Lukion ykkösluokalla tulin ensimmäisen kouluviikon päätteeksi kotiin intoa puhkuen. Pudotin takkini ja reppuni eteisen lattialle ja ryntäsin sisään kertomaan uutisen vanhemmilleni. He yhtyivät ilakointiini ja olimme kaikki tohkeissamme, kun kerroin uudesta toimestani. Vanhempani kehuivat, miten vastuullisen tehtävän olin saanut ja kannustivat minua olemaan ylpeä itsestäni. Ja niin minä olinkin. Puhkuin aitoa intoa siitä, että lukukauden ajan saisin toimia koulun limonadiautomaatin vastaavana.

Oppilaskuntatoiminnan ja erilaisten luottamustehtävien ulkopuolella koulu ei kuitenkaan kiinnostanut minua. Tein tehtäviä sen verran kuin jaksoin ja taisin saada osan hyvistä numeroistani vain siksi, että olin aktiivinen oppilasjäsen.

Suurperheemme esikoisena sain myös paljon vapauksia ja myönnän, etten ollut nuoruudessani mikään helppo ja hiljainen lukutoukka. Olen aina kunnioittanut vanhempiani, mutta rehellisyyden nimissä olen myös aina antanut temperamenttini näkyä. Jos sain vanhemmiltani ei-vastauksen silloin, kun olisin tahtonut kyllä-vastauksen, osasin neuvotella. En koskaan luovuttanut. Se on ollut myöhemmin työelämäni motto: *Sellaista tilannetta ei elämässä olekaan, ettei ulospääsyä löytyisi*. Ajattelen, että aina on olemassa vaihtoehto ja aina on olemassa tie. Reitti ulos löytyy kyllä.

Varsinkin teini-iässä olin todella huono nielemään neuvotteluissa tappioita. 16-vuotiaana suuntasin vanhempieni tahtoa uhmaten Ruotsiin. Päätimme kolmen tytön voimin matkustaa laivalla Tukholmaan yhden lempiyhtyeeni, U2:n keikalle. Pariin otteeseen reissun aikana rahani loppuivat ja muistan pyytäneeni mielessäni apua, jotta selviäisin takaisin kotiin. Löysin viidenkymmenen markan setelin ensin laivan hissistä ja toisen rypistetyn setelimityn myöhemmin hyttikäytävältä.

Olin lapsena (ja taidan olla edelleen) määrätietoinen ja toisinaan itsepäinen oman tieni kulkija. Luonteeltani olen aina ollut myös utelias, kokeilunhaluinen ja toimelias. Taisin ajatella jo lapsena, että meillä on kaikki mahdollisuudet tehdä mitä ikinä haluamme. Ainainen kirkonrotta kävi minulle pidemmän päälle tylsäksi, ja halusin aina kokeilla jotain uutta. Jos tylsyys iski enkä keksinyt tekemistä, sukelsin luovaan puoleeni ja koetin venyttää rajoja. Kerran sain idean, että voisimme samassa pihapiirissä asuvan tytön kanssa kokeilla, mahtuisimmeko työntymään naapurin pihalla olevaan betoniseen työmaaputkeen. Olisimmeko tarpeeksi pieniä siihen,

että voisimme ryömiä putken läpi sen päästä päähän. Minä jäin keskelle putkea kiinni sillä seurauksella, että kolme naapuruston miestä hälytettiin kiskomaan minut vapaaksi. Juuri kun he aikoivat kutsua paikalle palokunnan, sain venkoiltua itseni asentoon, josta miehet saivat minut lopulta irrotettua.

Jäin usein jumiin erilaisiin paikkoihin. Puiden oksien väliin ja matalien aitojen alle. Minulla oli jo lapsena ilmeisen kova tarve mahtua maailmaan sellaisista raoista ja sellaisiin väleihin, joihin moni muu ei halunnut itseään tunkea.

Rajojen ulkopuolelle astuminen ja uteliaisuus näkyvät edelleen niin meedion työssäni kuin pitämissäni tunnevoimakoulutuksissa. Molemmissa kurkotetaan kohti tuntematonta ja tutkitaan itsestä puolia, joita ei ehkä aiemmin ole ajatellut.

Vahvin lapsuuteni voimakokemus sijoittuu Guatemalaan. Vietin 11-vuotiaana kuukauden kesäleirillä Väli-Amerikassa. Kyse oli CISV- eli Children International Summer Villages -leirikonseptista, jonka perusti lastenpsykologi Doris Allen toisen maailmansodan jälkeen. Hänen ideansa oli, että lapset ympäri maailman tutustuisivat eri kulttuureista ja maailmankolkista tuleviin ihmisiin ja ymmärtäisivät olevansa lähtökohdistaan huolimatta samanlaisia. Idea sinänsä on kaunis, ja oli kieltämättä mahtavaa tavata lapsia yhdestätoista eri maasta ja tutustua eri kansalaisuuksien tapoihin ja kulttuureihin.

Kokemus toisella puolella maapalloa oli minulle kuitenkin turhan rankka. Podin viiltävää koti-ikäväää, eikä siihen aikaan ollut nykyaikaisia mahdollisuuksia pitää yhteyttä Suomeen. Myös englanninkielen taitoni oli vielä tahmeaa ja tunsin oloni auttamattoman ulkopuoliseksi.

»KUOLEMAA EI OLE
SELLAISESSA MUODOSSA
KUIN SE MEILLE ON OPETETTU.
TIEDÄN SEN VARMASTI.»

Rahoitusmaailmassa menestyksekkään uran luonut Tiina Lindfors salasi vuosikymmenien ajan työnsä meediona. Nyt hän kertoo matkastaan arvostetuksi henkien tulkiksi. *Johtaja ja meedio* on kuvaus kahdessa erilaisessa maailmassa seisovasta naisesta. Lindfors jakaa ravisuttavia ja koskettavia kokemuksiaan henkimaailmasta ja kyseenalaistaa kuoleman siinä muodossa kuin me sen tunnemme. Samalla Lindfors tahtoo tuoda liikemaailmaan pehmeämpiä arvoja kehittämänsä tunnevoima-ajattelun avulla.

Tiina Lindfors on taloustieteestä valmistunut maisteri, joka on työskennellyt muun muassa yksityispankinjohtajana sekä senior varainhoitajana. Lindfors toimii todistusvoimaisena meediona, varallisuuskonsulttina ja kouluttajana.

Johanna Elomaa on helsinkiläinen romaani- ja tietokirjailija. Hän on kirjoittanut muun muassa tietokirjat *Prinsessan pako* (WSOY 2022) sekä *Lupasin sinulle rakastaa* (WSOY 2023). Hänen viimeisin romaaninsa on *Rosalisa* (OTAVA 2025).

